

Kedves Testvérek!

A mikor e sorokat olvassák, már elkezdődött a böjti időszak. Ennek lényegét mára már sajnos elfelejtette a modern világ. Ha azt halljuk, húshagyó kedd, hamvazó szerda, legfeljebb valamilyen népszokásra gondolunk. Holott a böjtnak igazán nagy jelentősége van a húsvétra készülés időszakában. Exupéryvel, A kis herceg írójával szólva, a lélek ünneplőbe öltöztetésének ideje ez a 40 nap. Hiszen túl az ünnepek rohanásán, a farsang végével az egyházi naptár időt ad az elcsendesülésre, lelkünk és életünk átvizsgálására. Kidobni, ami rossz és felkészülni arra, ami új reménységet ad, ami nem más, mint a feltámasztás. Ebben segít a böjt, amely nem elvesz tőlünk valamit, hanem megváltoztatja hozzáállásunkat, nyitottabbá tehet Isten üzenetének befogadására – persze csak akkor, ha mi is akarjuk.

Gyülekezetünk életének ritmusa is erről szól. Programjaink, alkalmaink mind ebben akarnak segíteni.

Öröm és reménység, hogy templomunk tornya, ablakai, külső vakolása húsvétra megújulhat. Annál is inkább, mivel nagyrészt saját erőből, a templomért áldozatot hozni kész Testvérek adományaiból valósulhat meg.

Isten áldja meg mindazokat, akik adakoztak és adakoznak templomunk megújítására. De továbbra is biztatom a Testvéreket, hogy adójuk 1%-val, valamint közvetlen befizetéssel támogassák templomunk felújításának ügyét.

Egy másik ügyben is kérem a testvérek segítségét. Sajnos egyik hitoktatónknek családi okok miatt el kellett mennie tőlünk. Ha valakinek esetleg van az ismerősei körében olyan, akit jó szívvvel tudna ajánlani erre a szolgálatra, kérem, szóljon, hogy miközben épül a fizikai ház (a templom), épülhessen a lelki ház is a gyermekek szívében.

Mivel is zárhatnám e pár sort, mint azzal, hogy szeretettel hívunk és várunk mindenkit gyülekezetünk közösségébe, hogy a böjti időszakban együtt készülve tiszta szívvel tudjuk ünnepelni a húsvét csodáját.

Szeretettel: 2018. február havában

Szloboda József lelkipásztor

Életkérdések - Megbocsátás

“Ő maga pedig előttük ment, és hétszer hajolt meg a földig, amíg a bátyjához juttott. Ézsau pedig eléje futott, és megölelte őt, nyakába borult, megcsókolta és sírtak.” (1Mózes 33: 3-4)

Kivitelezhetetlen folyamat

Azt az indulatot, ami Ézsauban lakik, többszörösen nem lehet megfékezni. Ő a férfiembernek az a típusa, akit elborít a vörös köd, ha indulatba jön. Megbántottságához, ellene elkövetett és megfordíthatatlan kár kénytelen elszenvedéséhez hozzá tartozik egy olyan természet, amelyik a fájdalom jelentkezésekor agresszióba torkollik. Ez harcoként, vadállatokkal való viaskodás közben kifejezetten előnyös tulajdonság, hiszen csak a veszteséget érzelve, de arra fittyet hányva, a végsőkig harcolva lehet győzelemre jutni. Ellenfelének még menekültében is minimális az esélye a kegyelemre, hiszen a bosszúszomj olyan tartalékokat mozgósít, ami segíti az üldözésben. Nem, Ézsau nem megbocsátó típus. s ha ezzel Jákób nem is számolt, az anyjának mindenképpen kellett. Ézsau haragja ellen csak egy lehetősége van ellenfelének: le kell szaladni a térképről. Nincs az a szózsonglór, aki ki tudná énekelni a haragot a szívéből, s helyébe a megbocsátást helyezhetné. Ézsau számára ismeretlen fogalom a megbocsátás.

Törekvés

Az ember ahogy érik, változnak a fontossági sorrendek is. Mert van bátor vadász, és van öreg vadász. De nincs bátor és öreg vadász. Aki megpróbálja megőrizni fiatalkori vehemens bárorságát, az előbb --utóbb beleszalad egy megfontoltsággal elkerülhető balesetbe. A szerzett tapasztalat pedig előbb--utóbb többet ér, mint a gyorsasággal szerzett előny. Ézsau tehát bizonyosan higgadtabb lett, s bár döntései nem lettek olyanok, mint akit Isten vezérel, de nem harcol levegővel. Szeretném azt mondani, hogy törekszik a múlt sérelmeinek feldolgozására, s bizonyonnan az átlagos ember vagy törekszik erre, vagy legalább engedi, hogy az idő begyógyítson néhány sebet, de nincs ismeretem erre vonatkozólag... Teremtett emberként, hitvallásaink szerinti királyi tisztünket betöltve, nekünk itt mindenképpen arra kell kanyarodni, ahol uralkodunk bűneink felett. Természetünk a lélek irányítása alatt a háborgás felől az elcsendesedés felé kell, hogy forduljon.

Isten által előmozdított

A legcsodálatosabb az, ahogyan két évtized távolából Jákób és Ézsau összeölelkeznek. Összeölelkezhetnek. Mi, külső szemlélők, ebbe beeláthatjuk az idő múlását, Ézsau lehiggadását, Jákób természetének megváltozását, vagy éppen a megtérését, az ajándékok által előkészített terepet, bármit. Kinek-kinek tetszése szerint. A kibé-

küléshez ezerféle emberi út vezethet, s ezekből alig ismerünk néhányat, gyakorolni meg jó, ha éppen csak egyet vagyunk képesek.

Meg kell azonban jegyezni, hogy Isten az, aki a megbocsátást, a maga tisztaságában és tökéletességében tudja gyakorolni. S egyben Ő az, aki a megbocsátás isteni teljességére az embert, a haragban lévő embert elvezetheti. Ő munkálja a szívekben a változást; láttatja meg azt, hogy ebben a világban miként válhat fontosabbá Isten tervezése az emberi sérelmek őrizgetése helyett. Mert Jákób és Ézsau kibékülését nem emberi szív, sem nem emberi ész, de még csak nem is az idő munkálta, hanem maga a teremtő és áldást osztó Isten.

Ennek az áldásnak lehetünk részesei, ha gyakoroljuk a megbocsátást, s ennek az áldásnak vagyunk gátjai, ha nem vagyunk képesek rá.

Koroknai-Tegez Ferenc

Feltámadunk!

Régi temetők bejáratánál még olvasható ez a hitvallás, amely az akkoriak hitét fejezte ki az elmúlás utáni jövővel kapcsolatban. Hitvallás ez a mondat, mert az élőknek szól, mintegy búcsúszóként emlékeztetve az itt maradókat, hogy van folytatás, nem zárult még le az élet, akkor sem, ha a földi élete valakinek véget ért.

Mire alapul ez a hitvallás és ez a reménység? Arra, hogy Jézus azt mondja magáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet”. (János 11: 25) Aki pedig azzal a reménységgel tud távozni az életből, hogy hiszi, hogy van feltámadás, és a másik világban folytatódik tovább az élet, Jézusra tekintettel fogalmazza meg ezt a reménységét.

Húsvét ünnepe éppen ezt a reménységünket alapozza meg, melyet a régiek ebben az egy szóban sűrítettek össze hitvallásként, üzenatként, reménységként. Sajnos, ahogy a temetők bejáratairól eltörölték ezt a keresztyén üzenetet, úgy vált az emberi szívekben a túlvilágba és elsősorban az Istenbe vetett hit is reménytelenné. Hiányzik ez az égre, ez az Istenre mutató szó a sírhantok felett, és az emberek tekintete megragad a sírhantokon, az elmúláson, a veszteség fájdalmán – reménytelenül.

A fentebb idézett mondat Jézustól, Lázár feltámasztásának történetében olvasható. Emberileg tragédia Lázár halála, hiszen magára marad két lánytestvére, akik családfejüket vesztik el, hiszen nem olvasunk arról, hogy férjeik lettek volna. Ebből arra is következtethetünk, hogy Lázár még fiatalember volt. Olvasva a történet so-

rait, osztozunk a testvérek fájdmájában és szinte velük együtt fordulunk Jézushoz a felkiáltással: „Ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!” Jézus erre válaszolja: „Én vagyok a feltámadás és az élet”. A kérdés tehát az, mire, vagy kire tekintünk? Az elmúlásra, mely megrettent, a távozóra, akit még marasztalnánk, önmagunkra, mint akit veszteség ért, vagy Jézusra, Aki számára nem lehetetlen a halálból életre támasztani!

Nagypénteken már Jézus haláláról olvasunk a Bibliában. Ő, aki visszaadta a családjának Lázárt, Ő, aki visszaadta a naini özvegynek egyetlen fiát (Lukács 7: 11-15), Ő, aki feltámasztotta Jairus lányát (Lukács 8: 41-56), most reménytelenül haldoklik a kereszten, és teszi Isten kezébe lelkét (Lukács 23: 46). De valóban reménytelenül haldoklik ott Jézus, aki a „feltámadás és az élet”? Vagy csak a tanítványok szemszögéből tűnik úgy, hogy mindennek vége Jézus halálával? Ők ott, nagypénteken, mikor Jézust megfeszítették, az elmúlásra néztek. Az égre nem. Istenre nem.

Ezért nem is remélték a folytatást, a csodát, a feltámadást, pedig Jézustól megtanulhatták, hogy Isten nagyobb, mint az ember. Jézus pedig a harmadik napon feltámad és a tanítványok alig akarják elhinni, hogy Isten tényleg képes ekkora csodára.

Személyes életünk veszteségei is gyászt váltanak ki belőlünk. Többek meg is fogalmazzák: „Cserben hagyott az Isten”. A Bibliában a húsvéti történetek leírásai megtanítanak bennünket arra, hogy az Isten lehetőségei nem érnek véget ott, ahol az emberé igen. Ezek a történetek bennünket is kérdezik – mint ama feliratok a régi temetők bejáratainál – hiszünk-e az Isten lehetőségeiben és irántunk való szeretetében annyira, hogy elhiggyük: Ő életet kész adni nekünk az Ő Országában. Ha hiszünk ebben, beléphetünk oda. Ha hiszünk ebben, akkor a földi életből való távozásunk reménységgel tölt el, és várni fogjuk Istennel való találkozásunkat. Ha hiszünk ebben, akkor szereteteink felé hangzó utolsó szavunk nem a búcsúzásé lesz, hanem a reménységé, hogy mindannyian feltámadunk!

Kiss Gyöngyi beosztott-lelképásztor

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Csókás Andrásné, Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi, Koroknai Tegez Ferenc,
Nagy Gábor, Péter Henrietta, Szloboda József, Vasiné Kassai Anita

Kiadja: Budapest Angyalföldi Református Egyházközség

A szerkesztőség címe: 1139 Budapest, Frangepán u. 43.

Telefonszáma: 350-8659 **e-mail:** angyalfold@bpszak.hu

A gyülekezet számlaszáma: 10700691-25603301-51100005

(Kérjük hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)

Így aztán, miután bőjtöltek és imádkoztak....

(ApCsel 13:3)

Bőjti időszakban a hívő ember illendően szeretne közelebb kerülni Urához. Sokféle módja van annak, ahogyan mi gondoljuk, ahogyan a Biblia élénk tárja, ahogyan a világ elvárja vagy éppen kigúnyolja, ahogyan hasznunk származik belőle a földön, vagy éppen kincsünk a mennyben. Van kedves és könnyen végezhető, van kényelmetlen, már-már önostorozó, s van nyilván láthatatlan. Anélkül hogy állást foglalnék, az első “felhasználási terület” az, amikor szeretnénk valamit elérni. Nem arra gondolok, hogy kierőszakoljuk akaratumk érvényesítését az egeknél, mert pontosan tudjuk, hogy Istent kényszeríteni bőjttel sem lehet. Hiábavaló törekvés lenne, ha ezzel akarnánk nyomatékosítani a saját, jónak vélt akaratumkat... Arra gondolok, hogy dőcögő munkakedvünk, haldokló baráti kapcsolataink, családon belüli kudarcaink kapcsán, meg akarjuk találni Isten válaszát és útmutatását. És bizonyosan tudjuk, hogy a fejünkben levő zaj, a szívünkben levő indulat miatt nem találunk ki a saját magunk gyártotta útvesztőnkéből. Bőjtölünk. Bőjtöt tartunk. A hívő ember fegyelmezett bőjtjét, melyben Isten válaszát kutatjuk, amihez a lehető legnagyobb fegyelmezettséggel majd tartani is akarjuk magunkat.

De mi történik akkor, ha ebbe a jól elhatározott, és törekvésünk szerint szépen kivitelezett bőjtbe, belekacsint a Sátán? Épp úgy, mint amikor a 40 napos bőjtjében felkészülő Jézust megkísértette. Nem gondolhatjuk, hogy ha Istennek tetsző módon, hívő életünkkel a szokásos, kegyes életünket valami extrával (bőjttel) kiegészítjük, s életünket bibliai értelemben is kitakarítjuk, akkor a Sátán ezt, mint számára eleve vesztes csatát fogja szemlélni, és messzire menekül... Nem. Látván a mi tiszta törekvésünket és megszentelt igyekezetünket, hét másik lelket vesz maga mellé, s mindent megtesz a mi kudarcunkért. (Máté 12: 43-45)

Bőjtölni akarsz? Mondhatnám azt is: készülj a legrosszabbra!! Mondhatnám. Figyelmeztethetnék, hogy elbukod, sőt semmi eredménye nem lesz, csak kudarcaid száma fog gyarapodni. Mondhatnám.

De helyette inkább azt mondom, amiben reménykedni szeretnék, s ami bizonyosan nem marad el. Meglátogat a Szentlélek. Betöltekezel Vele. Mert ez a felkészülés lényege. Ezt keresed a bőjttel.

Igen, ott lesz a Kísértő is, kerülgetni fog. S kell majd birkóznod személyekkel, az éneddel, a vágyaiddal, az érzelmeiddel... de közben ott lesz elkészítve, előkészítve Isten válasza. Bőjtöt azért tartunk, hogy Isten válaszát (a Jó Pásztor hangját) minden világi zaj, minden ördögi duruzsolás, minden elfáradt süketség ellenére is felismerjük, megértsük, és útmutatásnak elfogadjuk.

“*Fel barátim drága Jézus zászlaja alatt...*” (471. dicséret)

Koroknai-Tegez Ferenc

Isten gondviseléséről – Ruth könyve alapján 1.

Ebben a sorozatunkban, Ruth könyvének egyes eseményein keresztül, Isten vezetésének módjaira szeretnénk figyelni. A könyvet magát aratási ünnepen olvasták fel a zsidó vallási gyakorlatban annak szemléltetésére, Isten hogyan gondoskodik rólunk. Ez a kérdés pedig napjainkban is élénk kerül, mikor emberek személyes sorsfordulóiknál a jövőről, vagy a következő lépésről gondolkodnak, és szeretnék arra Isten áldását megnyerni.

Olvasandó: Ruth 1: 1-13

A könyv története a Kr.e. 1200-1000 – es években játszódik, mikor még kialakult királyság nincs, egy-egy területet pedig bírák irányítanak, akik Istent képviselik a nép között. Naomi és Elimelek, két gyermekükkel ebben az időben költöznek Izrael területéről Móáb földjére, mert éhínség volt abban az időben Izraelben. Gyermekük számára bizonyosan nem csak túlélést, hanem biztos jövőt is reméltek biztosítani a szomszédos országban, amelyet nem sújtott éhínség. Emberileg nézve ez a döntés érthetőnek tűnik a részükről, hiszen gyermekeik érdekében dönthettek így, ugyanakkor kifejezi azt is, hogy nem igazán bíztak abban, hogy Isten meg tudja segíteni népét, és véget tud vetni az éhezésnek. Majd egyik tragédia a másik után sújtja Naomit: előbb férjét, majd két fiát is elveszíti, akikért készek voltak költözni, akik nevelésére áldozták egész életüket, akik gondoskodtak volna az idős szülőiről. Naomi ott marad két fiatal menyével, akiket visszaküldene apjukhoz, hogy esélyük legyen egy új életre, ő pedig elhátározza: visszatér saját népéhez. Ruth azonban, az egyik menyé, vele akar tartani, ezzel a döntésével pedig Isten elkezd írni életükben gondviselése jeleit.

Elsőként Naomira tekintsünk: életében felvetődik a kérdés, hogy a népével tartson az éhínség idején, vagy jövevény legyen családjával együtt a móábiak között. Bizonyára voltak, akik nem nézték jó szemmel, hogy ők inkább Móáb földjét választották, de gyermekeik jövője állt első helyen, mikor férjével meghozták döntésüket.

Ezen a ponton ott kapcsolódhatunk személyéhez, hogy talán nem egyszer nekünk is meg kellett hoznunk olyan döntéseket, amelyek nem a „jó” és „rossz” közötti választásra, hanem két „rossz” közül való választásra kényszerítettek, mi pedig csak reméltük, hogy a két rossz közül a jobbikat választjuk.

Aztán meghal Elimelek, és Naomi eltemeti saját gyermekeit is. Személyes fájdalom mellett anyagi nehézségekkel is meg kell küzdenie. Teljesen támogatás nélkül maradt, és korábbi döntése, melyet fiai boldogulásáért hozott meg, értelmetlenné vált. Egy csődbe jutott életet látunk magunk előtt, ugyanakkor nincs

jogunk lázadni, hogy Isten miért vette el gyermekeit. Isten az élet Teremtője és Neki joga van azt visszakérni. Tanulság ez, hogy ne gondoljuk, hogy szeretteink a mi „tulajdonaink”. Isten adja őket számunkra, de Neki joga is van visszavenni életüket, ha Ő így látja helyesnek. Naomi is átélte annak fájdmát, hogy elveszíti a számára legfontosabbakat, de becsülendő, hogy menyeit nem akarja magához láncolni. Nem terheli rájuk saját sorsát, hanem felszabadítaná őket egy új, boldog életre. Ő maga vállalja a visszautat népéhez, és bár nem tudja, hogyan fog megélni egyedül, bízik Isten gondoskodásában. Itt már megjelenik az a bizalom, amely évekkal ezelőtt nem volt meg, mikor az éhínség idején nem hittek abban, hogy Isten Izrael földjén is gondoskodni fog gyermekeik jövőjéről. A nehézségek egyik célja éppen az, hogy erre a tényre ráébredjenek. Naomi most visszatál Istenhez – és elkezdődik igazi, nagy története Istennel. Nem tagad, hanem kimondja: „elért engem az Úr keze”. Tehát tudja: Istennel van dolga. A hazatérés útja az Úrhoz való visszatérés útja számára.

Ebben a történetben nincsenek nagy, látványos csodák. Ruth, az egyik menyével tart, és látjuk: rajta keresztül fog gondoskodni róla Isten. Új élet kezdődik számára. Bár itt még nem bontakozik ki Isten terve életükre nézve, csak a döntés születik meg mindkettejük szívében. Isten mégis ott van ebben a döntésben, és már elkészítette gondoskodását számukra.

Mikor személyes tragédiáinkra gondolunk, ne álljunk meg ezeknél a pontoknál. Naomi elhatározta, hogy hazatér, vissza Istenhez, vissza Isten népéhez. Naomi személyes tragédiáinak sorozata, Isten tervében egy nagyobb cél érdekében benne volt. Története évezredek óta intő jel, hogy Isten a tragédiáinkon keresztül is akar vezetni, és mindennek oka van, ami velünk történik.

Ruth egy moábi nő. Dávid király egyik felmenője lesz, így Jézusnak is őse. Jézus meghal minden emberért – a nem zsidókért is, hiszen Ruthban egy pogány asszony is jelen van elődei között. A keresztyén teológia Ruth személyében megalapozottnak ismerte fel, hogy Jézus nem csak a zsidók megváltója, hanem valamennyi népé. Ha nincs Naomi, nincs Ruth sem. Isten ilyen távlatokból szemléli életünket és személyes tragédiáinkat. Rajtunk áll, hogy megküzdünk-e ezek üzeneteivel, vagy csupán tragédiaként gondolunk ezekre, melyek megtörték életünket, terveinket, reményeinket, és úgy érezzük: cserbenhagyott az Isten. Naomi és Ruth története megmutatja: egy tragédia egy új történet kezdete lehet az Istennel. Rajtunk áll, hogy ezen az úton Vele tartunk-e.

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket...” Mk.10,14

Bepillantás egy református óvoda és iskola életébe

Kedves Olvasó!

Hajlamosak az emberek azt gondolni, hogy az egyházi intézmények, gyülekezetek csak és kizárólag a templom udvarain belül tudnak és akarnak Isten dolgairól beszélni. Számos gyülekezet kitágítja a megszokott kereteket azért, hogy minél több ember megismerje Istent. Ebben a cikkben és a továbbiakban olyan gyülekezeti programokat és intézményeket szeretnék bemutatni az olvasóknak, amelyek sikeresen végzik az igehirdetést a gyermekek és fiatalok között.

Ebben a cikkben szeretném, ha az olvasó bepillantást nyerne a Fasori Református Egyházközség tulajdonában lévő Julianna Református Általános Iskola életébe és munkájába. Volt szerencsém beszélgetni Somogyiné Ficsor Krisztinával, aki a Julianna Református Általános Iskola és a Csipkebokor Református Óvoda lelkesze, és Filep Zoltánnal, aki az iskola igazgatója. Bevallom, hogy személyes kötődésem is van az iskolához, hiszen 1998 és 2002 között én is azon szerencsés diákok közé tartoztam, akik itt kezdhették meg tanulmányaikat.

Krisztus követővé az ember nem lesz egyik napról a másikra; sem gyermek, sem felnőtt. Kereszténynek lenni egy úton járás, tanulási folyamat életünk végéig. Az előbb említett intézmények minden lehetőséget megadnak a gyermekeknek, pedagógusoknak és nem utolsósorban a szülőknek arra, hogy Krisztus követői legyenek. Hogyan?

Elsősorban azt látom, hogy az intézmények mögött példamutató közösség és egy imádságos háttér áll. Mind az óvoda és az iskola egy imádságba pólyált és ágyazott gyermeke a Fasori gyülekezetnek. Az óvoda és az iskola ügyeit a gyülekezet vezetése személyes ügyének tekinti. Elsősorban Krisztinát kérdeztem arról, hogy egy lelkipásztor miként tudja segíteni a gyermekek, pedagógusok és a szülők munkáját és hitéletét.

A gyermekek az intézmények keretein belül előre jól megtervezett és tematikus igei vezetésben részesülnek - itt most főként az iskolára gondolok. Minden hét-

főn a teljes iskola az udvarban lévő református templomban kezdi a hetet, mely alkalommal a gyermekek református énekeskönyvi énekeket tanulnak, illetve egy rövid igemagyarázatot hallhatnak. Ezen felül minden nap, minden osztály egy rövid áhitattal kezdi meg a napot, mely a hétfői igei üzenetet bontja tovább. Minden évnek más a tematikája. Egy éven keresztül tanulhattak a gyermekek már a bibliában előforduló sportolói képekről ???, különböző bibliai személyekről, iskolában előforduló szituációkat elemezhetek, és ezek a beszélgetések jellembeli fejlődésüket segítette. A megbeszélte témákat nyomtatásban, könyv-alakban is kiadták. Idén a reformáció 500. évfordulójára tekintettel különböző reformátorokról tanulnak a gyermekek, és épülnek lelkileg hétről hétre. Ezen felül minden évet csendesnapok nyitnak meg. A gyermekeknek lehetőségük van lelki beszélgetésen is részt venni. A múlt évben az iskolában volt egy doboz, ahova bedobhatták a nevüket és a lelkész nő megkereste őket. Ha szükségesnek látta, akkor meglátogatta a családot is.

Az iskola és a lelkipásztori vezetés egyetért abban is, hogy nem csak a gyermekek lelki épsége fontos, hanem a tanároké és a dolgozóké is. Az intézményekben dolgozóknak lehetőségük van hetente munkatársi áhitatokon részt venni, ahol táplálkozhatnak az igével, és közösen hordozhatják imádságban az iskolát, gyermekeket és szüleiket is.

A szülőket is megszólítják. A tanév folyamán több alkalommal is részt vehetnek előadásokon, melyek fő témája a neveléssel kapcsolatos.

Érdeklődtem többek között arról, mennyire elvárás az iskola részéről az, hogy a gyermekek valamilyen gyülekezethez kötődjenek.

Egy gyülekezethez való tartozás és rendszeres templomba járás természetesen nem lehet feltétel, és kényszeríteni sem lehet az embereket arra, hogy gyülekezetbe járjanak. Ez természetesen nem célja az iskolának, de nyilvánvalóan fontosnak tartják, hogy minél több diák tartozzon református gyülekezetekhez, főként a lakóhelyükhöz közel esőhöz. A gyermekek kaptak egy füzetet, mely arra szolgál, hogy a gyermek is nyomon tudja követni, hogy milyen gyakorisággal látogatja az általa választott gyülekezetet. Azok a gyermekek, akik gyakran fordulnak meg gyülekezeti közösségben vasárnaponként, jutalmazásban részesülnek. Véleményem és az iskola vezetésének véleménye szerint is fontos, hogy a gyermek minél többet megtudjon az őt teremtő Istenről, de Isten népe igazán megélni az Istennel való közösséget egy erre alkalmas helyen tudja igazán, ami az Isten háza. Minden vasárnap ünnepnap egy keresztyén ember számára, és hiszszük, hogy Isten Lelke gyűjt minket egybe.

Nem csak beszélgetésben volt szerencsém megismerni az iskolát, hanem az épületet körbe járva is bele tudtam kóstolni az intézmény légkörébe, még akkor is, ha csak néhány órát töltöttem ott. Élmény volt látni az iskola falán sorakozó al-

kötásokat, melyeket a gyermekek készítettek, és jó volt látni, hogy minden falon aranymondások olvashatók. Külön élmény volt a szünetben farmer anyagú köpenyben látni a gyermekeket, bár számukra ez nem élmény, mint ahogy a gyermekek számára nem szokott az lenni az egyenruha viselése. Annak idején nekem sem volt az, de szívesen veszem elő 15 év távlatából az én köpenyem, mely rengeteg élményt hív elő az emlékezetemből. Jó volt egy olyan intézményben tanulni, ahol játékosan tanultam meg számtalan énekeskönyvi éneket, melyekre ma is tisztán emlékszem, és ahol bemutatták nekem a Biblia Istenét, és teljesen természetessé vált számomra az Isten háza és annak légköre. Az első énekeskönyvet és az első Bibliát is itt kaptam. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy ebben az intézményben a gyermekek igazán számon vannak tartva. Külön meglepetés volt számomra, hogy az iskolában dolgozók közül emlékeztek rám, hogy valamikor itt tanultam. Az iskolát elhagyva eszembe jutott az az ige, melyet minden nap láttam, mikor alsósként átléptem az iskola küszöbét: „*Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket...*” Mk.10,14

Hálás vagyok, hogy a szüleim engedtek!

Péter Henrietta

Testvérség - Lelki testvérség

*„Nem egy Atyánk van-é mindnyájunknak? Nem egy Isten teremtett-é minket?”
(Mal. 2. 10.)*

A családi **testvéri kapcsolatokban** sok öröm van, a kisgyerekként közösen átélt események, a világ megismerése, a sok játék, kerékpározás, görkorcsolyázás; az ünnepek, nyaralások, karácsonyok sora. Az iskolai, ifjúkori közös kalandok, utazások, egymás titkainak megosztása, a szülőkkel, nagyszülőkkel, unokatestvérekkel eltöltött programok is sok szép emléket adhatnak nekünk.

Az évek múlásával feleleveníthetők a korábbi évek eseményei, és ahogy idősödünk, felismerjük, hogyan válunk mi magunk és társaink érettebbekké.

Emellett lehetnek a testvérségnek nehézségei is: a megbántódás, irigység, féltékenység, meg nem értettség. Az ellentétek feloldását a másik meghallgatása, tiszteletben tartása, a kölcsönös békességre igyekvés és a szeretet adhatja meg.

„A testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők.” Róm. 12. 10

Vannak **lelki testvérek** is, akiket lelki szálak kötnek össze, akik megértik, tiszte-

lik és építik egymást; közös programokban vesznek részt, együtt örülnek, és egymás terhét hordozzák. Lelki testvéreimet a református közösségben, ennek kapcsán ismertem, találtam meg. Közülük most kettőt szeretnék megemlíteni.

Judit néni 5 éve, decemberben ismertem meg, amikor gyülekezetünk karácsonyi üdvözlétét vittem el hozzá. Emlékszem, sietős léptekkel, túlhajszolt munkanap után indultam el, nagy pelyhekben hullott a hó. Becsöngettem és bemutatkoztam. Az emeleti lakásban kedves néni nyitott ajtót és behívott, én szabadkoztam, de Ő ezt mondta: „Jól fog esni egy kis tea, ebben az időben”. A kedves hívás, a barátságos környezet nagyon meghatott. Bementem, leültem a szobában, és a nagy rohanásból, a nyugalom és szeretet szigetére érkeztem. Judit néni kedvessége és a meghitt környezet a nagymamáimnál töltött időkre emlékeztetett. Beszélgetni kezdtünk a gyülekezetről, önmagunkról. Judit néni aktív gyülekezeti tag volt, de már jó ideje nem tud elmenni a templomba, mert infarktuson esett át 20 évvel ezelőtt, a vérnyomása is magas, cukorbeteg és lábai is nagyon fájnak. Sok megpróbáltatása mellett, és minden bajában is mennyei Atyánk gyermeke maradt.

Meghitt beszélgetés volt, szavai gyógyírként hatottak. Azzal búcsúztunk el, hogy találkozunk máskor, és így is történt. Kocsival együtt mentünk vásárnaponként istentiszteletre, előtte imacsoportba, emellett többször is meglátogattam őt. Judit néni tavaly töltötte be a 94. életévét. Sajnos egészségi állapota megromlott, de lelki-testvéri kapcsolatunk azóta is tart, két-háromhetente meglátogatom őt. Beszélgetünk, felolvasunk egy-egy református írást, zsoltárokat éneklünk, majd imádkozunk. Mindkettőnk lelkét megújítja, megerősíti az Isten igéje mellett töltött idő.

„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18. 20)

A rohanó hétköznapiakban nagyon jó elcsendesedni, megállni és megnyugodni Isten jelenlétében. Ebben van közösségem **Marcsi barátnőmmel** is, akivel egy házban lakunk. 10 évvel fiatalabb nálam és szintén református lelki testvérem. Vele két-három éve szövődött barátsággá kapcsolatunk. Általában két-háromhetente, hétvégén találkozunk. Kialakult, hogy az élet dolgairól szóló beszélgetéseink után zsoltárokat éneklünk, lelki útravalót olvasunk és imádkozunk. Ilyenkor átjár bennünket az öröm és megnyugvás érzése, a szomorúságot, nehéz élethelyzetet felváltja a lelki békesség.

Nem vagyunk egyedül. Isten ad nekünk atyafiakat, testvéreket. Sok lelki testvért! A gyülekezetben, a lakóhelyen, munkahelyen, rokonok, ismerősök között. Kívánom, hogy találjuk meg őket, töltsünk velük időt, így építve egymást és az élő Isten gyülekezetét!

Kedves Tes tvérek!

Mostanában nagyon sok problémám van egészségileg és lelkileg. Sajnálatos módon sokat panaszkodtam, amit már saját magam is szégyelltem. Be kellett látnom, hogy az önsajnálatot, az egyedüllétet és egyes problémákat máshogy kellett kezelnem. Nem vagyok egy otthon ülő típus, de egyre ritkábban akartam kimozdulni otthonról; bár túl vagyok a hatodik „X”-en, nem kell bezárkózni.

Évek óta járok kórházmisszióra; egyik alkalommal is erre készültem, bár nagyon nehezen és fáradtan ébredtem. Azon gondolkodtam, hogy mégsem megyek el. Aztán összeszedtem magamat, mivel megígértem a betegeknek, hogy jövök. Így hát elindultam. Ahogy megérkeztem a Nyíró Gyula Kórházba, ott találkoztam a többi testvérrel, akikkel minden hónapban együtt megyünk a betegágyakhoz. Megállva egy-egy betegnél, kérdezve őket, hogy érzik magukat, szívszorító érzés fogott el. Némelyik beteg meg van elégedve a sorsával, pedig a család és a családtagok hiánya, az otthon melege nagyon hiányzik nekik. Könny szökött a szemembe; alig tudtam visszatartani, hogy el ne sírjam magam. A rendelkezésünkre álló egy óra elteltével össze szoktunk ülni, megbeszélni az eseményeket.

Az a nap a lelkemnek nagy megnyugvást hozott. Nem a betegek szenvedése miatt, amit láttam; azt a szívszorító érzést nem lehet leírni. Csak azt éreztem, hogy nincs okom panaszkodni addig, míg én állok a beteg ágyánál. Hálát adok a Mindenható Istennek minden nap: hogy süt a nap, hogy esik az eső, hogy élek, és fel tudtam kelni, hogy van hova tartoznom – egy olyan közösségbe, ahol nincs gyűlölet és irigység, hanem szeretettel fogadjuk egymást, és ezt végtelenségig sorolhatnám. Jó lenne, ha többen lennénk, és együtt tudnánk szolgálni. A mai világban nehéz úgy élni, hogy tele vagyunk testi és lelki betegséggel, gondokkal. De ha ennek ellenére odafigyelünk másokra, könnyebb lesz a saját lelkünk is, mert Isten gondviselése igazgatja az emberek szívét és útjait.

Testvéri szeretettel: Csókás Andrásné

„Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.”

2. Korintus 5. 18.

Kedves Testvérek!

Biztosan nagyon sokan ismerik Bartal Zsuzsát, gyülekezetünk diakónusát, hiszen ő is szinte mindenkit ismer. Abból az apropóból beszélgettem vele, hogy idén 10 éve végzi Istentől gazdagon megáldott szolgálatát gyülekezetünkben.

– 10 év! Szép kerek évforduló. Így visszatekintve hogyan érint meg téged?

– Elsőként engem is lesokkolt, amikor szembesültem az évszámmal. Igaz a mondas, hogy ez még gombócból is sok. Valójában gyorsan elröpültek az évek! Sok ember egyből eszembe jutott. Sajnos sok halál is. Ahogy járom a kerület utcáit, illetve az öregotthonokat, mindig eszembe jutnak nénik, akik már nincsenek közöttünk, akikhez már nem csöngetek be. Először nagyon nehéz volt. De most sem mondhatom, hogy könnyebb lett. Ez soha nem lesz könnyű. Van, akit nagyon megszeret az ember, közel kerül hozzá, legfőképpen mert elesett állapotában találkozom velük. Ha meg nem kerülünk közel hozzájuk, akkor mi értelme az egésznek.

– Hogyan kezdődött, és mi változott azóta szolgálatodban?

2008-ban kezdődött a szolgálat. 2012 óta vannak rendszeres, általam szervezett programok, azóta dolgozom intenzívebben önkéntesekkel. Az első program a családi délután volt. Önkéntesekkel pedig megkezdtük a kórházmissziót. A kezdést 1,5 év előkészület előzte meg: egyeztetés a kórházzal, önkéntesekkel, gyakorlott kórházlelkészekkel. Majd volt egy karácsonyi műsor, amit a kórházban tartottunk, s aztán lett rendszeres a betegek látogatása. Mielőtt bemegyünk a kórtermekbe, előtte tartunk egy rövid megbeszélést, felolvasok egy rövid áhítatot. Aztán kezdjük a látogatást. Természetesen utána szintén van egy kis megbeszélés: kit milyen hatások értek. Korábban 6-8 önkéntes is részt vett ebben a szolgálatban. Sajnos van, aki közülük beteg lett, van, aki elköltözött, van, akinek olyan munkája lett, hogy már nem tud velünk jönni.

–Napi feladataid miből állnak össze?

Gondolom, idővel ebben is történt változás!

– A lelkészi hivatalban az ügyfelek fogadása, akik elsősorban keresztelő, esküvő, temetés ügyében jönnek. Itt a hivatalban feladatom még az adminisztráció, anyakönyvek vezetése. A vasárnapi istentisztelet és a szerda délelőtti bibliaóra előkészítése. Idősek látogatása, születésnap kiadványok kivitele azoknak a 6 éven aluli gyermekeknek, akik nálunk kereszteltek. Ez volt kezdetben. Fontos volt, hogy ismerkedjek a gyülekezettel. Ahogy beletanultam, egyre több feladatot végeztem egyedül a hivatalban. Változás mára annyi, hogy nem minden alkalommal kell a hivatalban lenni, hogy van beosztott lelkész. Amikor a hivatalban vagyok, akkor is inkább adminisztrálok, az ügyfelekkel Kiss Gyöngyi vagy Koroknai-Tegez Ferenc beszél. Természetesen, ha úgy adódik, akkor én is. Kezdetek után 2 éve feladatom lett a temetésben segítség is.

– Mint említetted, a szolgálat egy részét önkéntesekkel végzed. Tudom, hogy nagyon jó kis csapat jött össze, még ha ez mára le is csökkent. Igazán lelkes, buzgó társak, akikkel sokat foglalkozol, törődök egymással.

– Ez így van. Tartjuk a kapcsolatot, de a közös szolgálat élményét, érzését nem helyettesíti semmi.

Az önkéntesek részére szerveztem diakóniai bibliaórát is. Havonta egyszer összejövünk. Minden félévnek van egy témaköre; ez természetesen olyan, ami kapcsolódik az önkéntességhez, szolgálathoz. Az utóbbi 4 évben a bibliaórát még kiegészítettem csapatépítő foglalkozásokkal. 1-1 szombat, félévente egyszer, amikor hosszabban együtt vagyunk Ige mellett, egymással beszélve, közösen alkotva. Nagyon fontosnak tartom, hogy akik vállalkoznak szolgálatra, legyen számukra lelki feltöltődés, az összetartozás érzése, az egység. Az önkéntesség által nagyon értékes embereket ismerhettem meg.

A csapatépítő programon mindig alkotunk valami kreatívát. Ez sokaknak tetszett, így született az ötlet, hogy legyen kreatív kör is! Aztán ha már van kreatív kör, akkor karácsonyra tudunk adventi vásárt szervezni, ahhoz koszorúkat és karácsonyi mécseseket, üdvözlőlapokat, ajándékokat készíteni.

Az önkéntesek részvételével sikerült beindítani, hogy rendszeresen tartsunk istentiszteletet az Empátia Gondozóházban, valamint rendszeresen részt veszünk a Szeretethíd programban.

Kezdetekben volt még egy-két program, amit szerveztem: filmklub, saját gyülekezeti kiállítás, ebből nőtte ki magát a gyermek-rajzpályázat, mely már az éppen aktuális hitoktató feladata volt, én csak segítettem a szervezést.

– Miben és mennyire van szabad kezed a szolgálatban?

– Tiszteletes Úr mindig, mindenben segítette és segíti a munkámat. Szabad kezet kaptam sok dologban. Enged egyedül dolgozni, sőt valamennyire elvárás is, hogy amit meg tudok oldani, azt intézzem egyedül. De mindig tudok tőle kérdezni.

Vannak kötött dolgok, mint például az anyakönyv vezetése, egyháztagság nyilvántartása. A hirdetőre sem lehet kitenni bármit, csak mert jól hangzik. A Bibliával összhangban kell lennie.

A programok szervezésében önállóan dolgozom, szabad kezet kapva. Természetesen fel kell mutatnom, hogy mit csinállok, de a Tiszteletes Úrtól támogató hozzáállást kaptam minden ötletemhez. Kérdéseimmel mindig fordulhattam és fordulhatok a mai napig is hozzá.

A gyülekezetben ezek a programok, melyeket szabad kezet kapva én szerveztem. Gyöngyi, gyülekezetünk beosztott lelkipásztora is segíti a munkámat, így tudunk szervezni közös múzeumlátogatást, kiállítás megtekintést, margitszigeti sétát.

A Bibliaiskola, házaspár-kör, korábban az egyedülálló szülőknek szóló program olyanok, melyek hirdetésében veszek részt.

– *Mi minden változás történt a 10 év alatt?*

– Egy gyülekezet összetétele mindig változik. Ez nehéz, mert sok adminisztrációval jár, de jó látni, hogy egy stabil mag is van, az marad. A halál nagyon nehéz.

A munkatársakkal kapcsolatban a változás az, hogy ketten kezdtük, aztán lettek hitoktatók, aztán bővültünk még beosztott-lelkészekkel. Együtt dolgozni könnyebb, mert így nem vagyok kötve, hogy csak én végezhetek el bizonyos feladatokat. Viszont hogy többen vagyunk, ez több egyeztetést, megbeszélést igényel. Nem vagyunk egyformák, s nem mindenki lát bele minden szeletébe a gyülekezetnek.

– *Távolabbra nézve az elmúlt 10 évnél, hogyan döntötted el, mi - vagy kérdezhetem így - Ki készítetted erre a szolgálatra?*

Gyerekkoromban éreztem, hogy diakónusnak kell lennem. De valahogy mégis más segítő szakmába sodródtam, valahogy nem akartam diakónusként dolgozni. A 10 évet is visszanezve viszont azt mondom, kegyelem, amikor valaki Istennek szolgálhat. Felelősség, de kegyelem is! Kegyelem, hogy szeretem a munkám. Hálát adok, hogy Isten – úgymond - ide sodort.

– *Mindemellett édesanya is vagy. Hogyan tudod mindezt összehangolni?*

A nehézség, hogy sokszor úgy van munkám, amikor más pihen. Nehéz így a Húsvét és a Karácsony elsősorban. De Hála Istennek olyan családom van, akik tudják, hol dolgozom, s a családi ünnepeket ehhez igazítjuk közösen. Így Pankám nem szenved igazából hiányt ezen a téren. Panka picit kora óta abban él, hogy Isten van, s hogy fontos része az életünknek. Mindenképp így nőtt vol-

na fel, de így talán hangsúlyozottabban. Hogy programokat szervezünk, ebben anyaként az az örömem, hogy érdekes, lelki feltöltődést adó programokon tud ő is részt venni. Sokan nagyon nagy szeretettel veszik körül, s emiatt örül a szívem. Más közegben nem biztos, hogy ez lenne. Egy dolgozó édesanya lennék, és kész. Jelenleg divattervező szeretne lenni, de a szociális érzékenysége neki is nagyon magas. Tőlem is ezt látja, de szerintem már a génjeiben is kódolva van. Félttem, mert nyilván, aki szociálisan érzékeny, annak lelkileg nehéz látni a másik ember szenvedését. De akit Isten így teremtett, annak megadja az eszközöket is a feldolgozáshoz, s ad nagyon sok örömet és szeretetet is. Én is ezt kapom a gyülekezettől.

– *Nagyon köszönöm a beszélgetést. Az Úr áldását kérem és kívánom további szolgálatodra, életedre családotra!*

– Köszönöm. Áldás, Békesség!

Nagy Gábor

Kedves Testvérek!

Örömmel tájékoztatunk mindenkit, hogy gyülekezetünk két kormánytámogatást nyert el!

Az egyik, egy gyülekezeti ház építésének lehetősége.

Régi gyülekezeti házunkat 1980-ban, az akkori állam, telkünk jelentős részével együtt, kisajátította, elvette. Azóta is folyamatosan gondot okoz, hogy hol tart-suk alkalmainkat. Kényszerűségből alakítottuk ki a parókia pincéjéből a hittantermeinket, és lemondunk a templom mögötti lelkészi hivatalunkról, hogy gyülekezeti terem lehessen belőle. Bár már megszoktuk és megszerettük ezt az állapotot, most lehetőség nyílhat egy XXI. századi közösségi épület megépítésére, amelynek tervezését a presbitérium már el is kezdte.

A másik támogatás a jövőről szól, ugyanis lehetőséget kaptunk egy református óvoda felépítésére.

Ez a projekt még kezdeti szakaszban van, hiszen még csak most kezdünk tárgyalni a templom melletti telek esetleges megvételéről.

Szeretnénk kérni testvéreinket, hogy hordozzák imádságaikban e két tervet, hogy ne csak emberi akarat legyen, de Isten áldása kísérje gondolkodásunkat, munkálkodásunkat.

a Gyülekezet Presbitériuma

Kedves Szülők!

Szeretettel ajánljuk figyelmükbe táborainkat.

Az immár hagyományos **balatonfüzfői tábor** az idén is megrendezésre kerül 2018. június 25-től 30-ig.

A szállás a balatonfüzfői templom mellett kialakított, jól felszerelt ifjúsági táborhelyen lesz. Egy közeli étteremben ebédelnek a gyerekek, reggeli és vacsora a táborban lesz. A programok: vidám hittanos foglalkozások, strandolás, kirándulás. A részvételi díj 22.000 Ft + útiköltség.

Szeretettel várunk ebbe a táborba minden iskolás hittanost!

A **nyári napközis tábor** 2018. július 2- 6-ig lesz a Frangepán utcai templom gyülekezeti házában, melyre az alsós hittanosainkat várjuk. Minden nap 8.00-tól 16.00 óráig tart a tábor. Vidám hittanos foglalkozások, sok-sok játék, ének, kézműveskedés, kerti programok, meglepetések várják a gyerekeket. A tábor díja 11.500 Ft, mely tartalmazza a napi háromszori étkezést is.

Kérjük, jelezzék mielőbb gyermekük részvételi szándékát, mert a lehetőségek miatt ebben a táborban korlátozott a létszám.

Mindkét táborra a hitoktatóknál lehet jelentkezni. Mindkét tábor részvételi díját legkésőbb a tanévzáró istentiszteletig kell befizetni. A befizetéseket kizárólag a hitoktatóknál lehet megtenni a vasárnapi istentiszteletek után. Szívesen állunk rendelkezésükre további tájékoztatással.

Péter Henrietta

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”

Titusz 2,11

„Isten kegyelméből újra együtt vagyunk, Örömet, hálaszót visszhangozva ajkunk.” – Így köszöntötték a gyerekek a gyülekezetet 2017. december 17-én a gyerekek karácsonyi műsorán, amire Szloboda Katalin vezetésével, a hitoktatók segítségével készültek heteken át. Több mint 100 gyermek mondta együtt a verseket, énekelte az énekeket, mindannyiunk nagy örömére.

Jonatán nagypapa visszaemlékezése nyomán elevenedett meg előttünk az első karácsony: Jézus születésének története. Nagybabák és kisebbek egyaránt fontos szerepet kaptak a műsorban, melynek minden része, minden vers, minden ének egyetlen üzenet felé mutatott: *„Ragyogj, te áldott égi fény, vezessz az éjen át!”*

És nem csupán a jól ismert történetet mesélték el, hanem megmutatták, miről is szól ez az ünnep, miért olyan fontos nekünk. Időnként mosolyt csaltak az arcunkra, máskor arra készítettek, hogy mélyen a szívünkbe tekintsünk.

Katartikus élmény volt, amikor a gyerekek szava betöltötte a templomot:

„Elérkezett ennek a sötét világnak a hajnala, és soha többé nem marad fény nélkül benne az ember.”

Mindannyian átéljük, hogy ez az örömhír a miénk, nekünk szól, és a karácsony ünnepét igazán mély tartalommal töltötte meg. Nem is tudtunk másképp szólni, csak az ének szavaival: „szállj örömhír a világ négy tájára!”, hisz a karácsony öröm-üzenete betöltötte a szívünket.

Bízom benne, hogy Isten kegyelméből ebben az új évben is magunkkal vihetjük ezt az örömet, ezt a békességet, ezt a szeretetet.

Köszönjük a gyermekek kitartó munkáját, a szülők támogatását és a gyülekezet imádságát, szeretetét, hogy így együtt ünnepelhettünk!

Vasiné Kassai Anita hitoktató

